

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ T M A

DETEKTIVKA

≡ KNIHA ZLIN

Dokonalá tma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová
Dokonalá tma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

thrill

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ TMA

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Davidovi,

který mi vždycky říkal, že to dokážu, a mně se to povedlo,
který mi je oporou, když klopýtnu (přeneseně i doslova)
a který se mi nepřestává smát.

KAPITOLA

PRVNÍ

Přesně ve chvíli, kdy se Bart probíral z chemicky navozeného spánku, procítala i jeho matka, které večer předtím pomohly usnout pro změnu bylinky. Zarazilo ji, že je v domě takové ticho. Nebyla přece neděle. V neděli neměl Bart ani školu, ani práci a sem tam si přispal. I to se ale stávalo spíše příležitostně. Maggie se překulila na bok, promnula si oči a stále rozmlženým zrakem se zadívala na malý budík na nočním stolku – ukazoval devět hodin ráno. Zaspala. Ne že by někam musela spěchat, ale ráno – došlo jí, že je středa – se z kuchyně zpravidla ozývalo kovové cinkání příborů, nalévání mléka a plnění myčky, než Bart odešel. Byl to hodný kluk. Takový, kterého jí kamarádky dost záviděly. Moc dobře si to uvědomovala a čas od času si na něj i postěžovala, aby jim bylo jasné, že není dokonalý, ačkoliv vskrytu věděla, že je. Sousedce sice říkala, že si pouští muziku moc nahlas, a svému kroužku přátel z knihovny napovídala, že si zapomíná uklízet v pokoji. Bart ale nedělal hluk ani nepořádek. Naopak, byl soběstačný, ohleduplný a nápomocný. Mezi ostatními dvacetiletými muži představoval výjimku. (Tedy spíš mladíky, pomyslela si Maggie. Dvacet let ještě není žádný věk. Ve dvaceti člověk není dostatečně starý na to, aby si uvědomoval, jak krutý dokáže svět být.) Bart ale dospěl rychle, poté co jeho otec zemřel v Afghánistánu. Nikoliv však v boji. To by samozřejmě bylo otřesné. Skutečné okolnosti jeho úmrtí jim ale od místní komunity vynesly více soucitu než uznání. Její manžel se jednou večer udusil v jídelně, když jeho soused u stolu prohodil obzvláště povedený vtip. Vdechl kus přežvykovaného steaku, ten se mu v dýchací trubici

vzpřích a odmítl se pohnout, přičemž nepomohlo vehementní boučání do zad ani zoufalý pokus o Heimlichův hmat, který mu zlomil žebra, ale cestu kyslíku do plic neuvolnil. Jak to vysvětlit čtrnáctiletému chlapci? Jeho otce, jenž byl vojákem dávno předtím, než se Bart narodil, neposlala na onen svět kulka ani bomba, ale sousto masa.

Možná Bartovi není dobře, napadlo Maggie. Nebo to možná přehnal s tabletkami na spaní a neslyšela ho odejít. Nebylo by to poprvé. Po dlouhé směně v call centru se někdy vrátila domů, roztržité si vzala prášek, navečeřela se a bezmyšlenkovitě spolkla další pilulku. To holt bylo nebezpečí únavy. Z vdovského důchodu a její mzdy si nemohli žít nad poměry, ani když Bart přispíval na domácnost pár librami navíc, které si přivydělával o sobotách jako číšník.

„Barte, všechno v pořádku, zlato?“ zavolala a už si na holá ramena natahovala chatrný růžový župan. Bart jí koupil k Vánocům nový. Nádherný. Měl krémovou barvu a byl měkký jako ti předražení plyšáci, na které z nevysvětlitelného důvodu narazíte snad v každém knihkupectví. Visel na dveřích její ložnice, a tak po něm pokaždé při průchodu dveřmi, ať už tam, či dovnitř, přešla rukou. Ale na nošení ho byla škoda. Akorát by si ho polila kávou nebo potřísnila zbytky včerejší omáčky. Představa toho, že by mohla zničit tak luxusní a pozoruhodný dárek, stačila, aby dál používala svůj obnošený župan, tedy ještě alespoň půl roku. Ten nový začne nosit před Vánoci, říkala si.

Bart se jí stále neozval, ale to už došla ke dveřím jeho pokoje a zdvořile zaklepala, protože vždy dbala na synovo soukromí. Dívku si domů na noc nikdy nepřivedl, ne že by to Maggie vadilo, kdyby byli potichu, ale Bart si vztahy udržoval jinde. Samozřejmě že měl přítelkyni. Byl to pohledný mladík, a to nejen při pohledu skrz mateřské brýle. Se svými sto osmdesáti centimetry byl dostatečně vysoký, aby vyčníval, avšak ne přespříliš, aby na něj na ulici hloupě pokřikovali. Jeho otec měl skoro dva metry a jednou dal málem pěstí chlapovi, který si myslel, že se ho ještě nikdo nikdy nezeptal, jaké je tam nahoře počasí. Maggiin manžel – budiž mu země lehká – byl slušný člověk, ale pěkné

rysy do vínku nedostal, obličej měl ostře řezaný a oči blíže u sebe, než je na průměrné tváři slušivé. O jejím zevnějšku by se dal říci pravý opak. Tvář měla kulatou a plochou a oči vypoulené (a boky se jí rok od roku boulily také čím dál víc, připomněla si). Možná že právě rozdílnost rodičů obdařila Barta symetrickou a vyváženou tvář, která na sebe sice vyloženě nestrhávala pozornost, ale nedalo se jí ani vůbec nic vytknout. Měl bezchybnou pleť, rovné zuby, pěknou strukturu obličeje a bystrý mozek. Studoval poslední ročník ekonomky, protože doufal, že mu dopomůže k profesní dráze v Londýně. V Edinburghu je práce spousta, opakovala mu vřdycky Maggie. Nebo v Glasgow, jestli chce být mimo domov. Mohl by být kdekoliv ve Skotsku. Ale jeho snem byl Londýn. Už odmala. Na její vkus to bylo příliš daleko, ale věděla, že nechat svého potomka jít je bolestnou součástí rodičovství.

Jelikož se na své zaklepání nedočkala reakce, pomalu dveře otevřela, vkročila dovnitř a polohlasem na něj zavolala. Závěsy měl roztažené a postel ustlanou. Na tom nic překvapivého nebylo, přednášky mu začínaly každý den v devět ráno. Musel odejít už před hodinou, aby tam byl včas. Bart nepatřil ke studentům, kteří chodí pozdě. Ale nevzbudil ji. Obyčejně ráno vstal, osprchoval se, nasnídal, uklidil v kuchyni a před odchodem z domu jí donesl šálek čaje. Ona vstávala později, vyprala, nakoupila a nechala mu něco dobrého v pomalém hrnci, než odešla na směnu, která začínala v poledne a končila v osm večer. Prodej zboží po telefonu byla nevděčná práce, ale ještě nezmeškali ani jedinou hypoteční splátku.

Chybějící šálek čaje Maggie nevadil. Syn měl nárok jí ho zapomenout uvařit. Každý den děkovala za to, že ji život požehnal takovým hochem, ať už ji zahrnoval drobnými laskavostmi, nebo ne. Nedokázala si ale vysvětlit, proč jeho mobil stále leží na posteli na nabíječce, kde ho nechal večer, když spěšně vyrazil z domu na mimořádnou směnu v restauraci. Jeden z číšníků onemocněl. Šichtu nabídl Bartovi, který vidině navýšení částky na spořicí účet nedokázal odolat. Plat

tam neměl nijak závatný, ale dýška byla velkorysá a u hostů se těšil dostatečné oblibě, aby se mu každá směna vyplatila. Jeho telefonu docházela baterka, a tak ho nechal na posteli, aby ho měl ráno nabitý. Maggie viděla, jak ho strká do zásuvky, když mu do pokoje přinesla várku čerstvě vyžehleného oblečení. I to na něj na posteli dál trpělivě čekalo.

Potlačila v sobě hloupý záchvat mateřské paniky, jejímž následkem jí pevná podlaha v synově pokoji znenadání připadala jako pohyblivý písek. Takže se nevrátil domů. Možná si vyrazil s přáteli nebo potkal nějakou pěknou dívku. Jenže to by jí normálně zavolal, ať už by hodiny ukazovaly jakkoliv pokročilou noční hodinu. Aby si zajistila dveře řetízkem. A aby si o něj nedělala starosti. Bart byl vždycky velmi ohleduplný. Měl to po otci. Maggie se opatrně vydala po schodech zkontrolovat záznamník pevné linky. Žádný vzkaz. Mobilní telefon neměla. Byla by to jen další faktura k úhradě, kterou nepotřebovala. Přinutila se k optimistickému úsměvu a strčila hlavu do dveří obývacího pokoje, připravená se od srdce zasmát, jestli trochu přebíral a usnul na gauči. Tou předstíranou veselostí však nikoho neošálila, a nejméně sebe. Bart to s alkoholem nepřeháněl. Nikdy se neopil tak, že by se mu gauč jevil jako lepší možnost než vlastní postel. Než se stihla zarazit, začaly se jí v mysli míhat přízraky nehod. Někde mezi nimi ji strašilo zbloudilé sousto steaku. Jaký otec, takový syn. Nebyla by to vrcholná ironie? Oba na onom světě, zabítí nerozkousaným masem.

„Přestaň, ty hysterko,“ pokárala se a přešla do kuchyně, aby si uvařila čaj sama. „Co nevidět bude kluk doma.“

V té zastřčené, ohavné části mozku, kterou žádný rodič nikdy nechtěl slyšet ani pípnout, věděla, že kluk doma co nevidět nebude. Ani náhodou. Protože v té době už byl Bartholomew Campbell tři sta kilometrů odtamtud.

Vzbudil ho zápach. Nosní dutiny mu zaplavil štiplavý puch s těžkým sirným podtónem, z něhož se mu nebezpečně zvedal žaludek.

„Mami?“ Nejprve ho napadlo, že musela zvracet. Že přes noc dostala otravu jídlem nebo střevní chřipku a nevzbudila ho, protože jí bylo trapně nebo ho tím nechtěla zatěžovat. Jenže si vůbec nevybavoval, jak dorazil domů. A když teď konečně zaznamenal bolest, uvědomil si, že neleží ve svojí posteli. Respektive vůbec v žádné.

Zprudka se posadil a tak se mu zatočila hlava, že se zase svezl zpátky na podlahu. Všude kolem byla tma. Ne noční tma skotského venkova v kempu u jezera. Ani tma v privátní zadní části nočního klubu, kam občas zašel s přáteli. Opravdová temnota. Bez jediné hvězdy. Bez špetky světelného znečištění. Bez škvíry světla pode dveřmi či rozzářené skuliny na kraji žaluzie.

„Haló?“ zavolal Bart a odvážil se opět pohnout, tentokrát se však zvedal do sedu pomaleji. A v tu chvíli ucítil, jak mu někdo nebo něco zatáhlo za nohu.

Ztuhl. Něco ho drželo za levý kotník. Prudce se nadechl a vydechl, potom ještě jednou a do třetice, a snažil se tak opanovat strach, který ho přepadl, ale nakonec ten zápas prohrál a hrůza ho přemohla.

„Nech mě!“ vyjekl a trhl nohou nahoru, jak se snažil odtáhnout. Praštil se hlavou do stěny a hned nato se mu noha zasekla a kyčelní kloub mu vyskočil z jamky. Zařval tak hlasitě, že by vzbudil celou ulici, kdyby byl doma. Překulil se vpravo, jak tělu zavelel instinkt, a vykloubená kyčel mu skočila zpátky, takže mučivá bolest polevila a mohl se předklonit, aby zjistil, v čem má nohu uvězněnou.

Napráhnout ruku se mu ale moc nechtělo. Připadalo mu, že když natáhne prsty do temné prázdnoty, jako by si říkal o to, aby ho něco kouslo. Jako strčit ruku do vody v řece někde, kde – pokud na vás něco zaútočí – na to budou všichni reagovat stejně: *Co si to ten turista, trouba, sakra myslí?* To, co Bart ve tmě našel, nebylo strašidelné, ale hrůzu mu to nahnalo větší než kdejaký strašák. Kolem kotníku měl kožený řemen. Ve tmě na něj tedy nečíhal žádný bubák. Alespoň ho žádný nadržel za nohu. Řemen byl tlustý a bytelný a skrz naskrz jím probíhaly železné články. Sklíceně si uvědomil, že řemen končí

řetězem. Čím končil řetěz, po tom se Bart zatím neodvážil pátrat. Místo toho udělal to, co každý obezřetný člověk, který by se ocitl náhle a nevysvětlitelně připoutaný řetězem v černočerné tmě. Začal volat o pomoc.

Jeho křik se zavřeným prostorem nesl obloukem. Volal o pomoc. Potom ztichl a poslouchal. Opět zakřičel, tentokrát hlasitěji. Ztichl a poslouchal. Pod podlahou spíš cítil, než slyšel to typické drnění, ale byl si naprosto jistý, že je to motor. Položil ruku na podlahu. Povrch byl drsný, ale ne studený. Ani dřevěný, ani kovový. Připomínal mu spíš izolační fólii užívanou při stavbě moderních domů. Viděl, jak ji v Edinburghu nosí v obrovských rolích na stavenišťě stále nových a nových developerských projektů. Tudíž je možná někde v továrně, v nějaké místnosti nad strojovnou. To by dávalo smysl. Tlumené hrčení kovu a žádné pronikavé zvuky vnějšího světa. Přitiskl se ke stěně a znovu se rozkřičel.

„Haló! Slyší mě někdo? Pomozte mi! Potřebuju pomoc!“ Jeho křik zesílil a hlas mu šplhal čím dál výš. Nejdříve bušil mezi větami do stěny a potom do podlahy, dodával tím svému volání o pomoc důraz. Jeho křik přerostl v řev. Bart se takhle řvát nikdy neslyšel. Bylo to příšerné. Potom současně s tím, jak řval, ještě tloukl do zdi a dupal do podlahy. Prostě dělej rámus, říkal si. Někdo ho uslyší. Někdo přijde.

Ale co když to bude zrovna ten někdo, koho tam přilákat nechce?

Ne, zarazil se. S tím musí přestat. Takovými myšlenkami by si zmařil vlastní záchranu. Pokud se člověk, který ho tam připoutal, co nevidět vrátí, musí Bart využít téhle chvíle a dělat co největší povyk. Několikrát se nadechl, aby se trochu uklidnil. Mysli. Řetěz na kotníku mu značně omezoval pohyb. Obcházel stěnu, tak daleko, kam až mohl, a po cestě do ní klepal a jezdil po ní dlaní, aby zkusil, jestli ne-
nahmatá okraj dveří či kliku nebo zda neuslyší, že by někde mohl být východ. Nic. Potom šel kolem stěny na druhou stranu. Celou dobu do ní tůkal.

U nohou se mu ozvala rána a on odskočil dozadu. Přitom ale zakopl a spadl a v panice couval pryč. Ve tmě se všechno zdálo být blíž a hlasitější. Nikdy předtím si neuvědomil, jak velký pocit ohrožení u lidí navozuje nedostatek světla. Všechny jeho schopnosti jako by ho opustily. Nedokázal odhadnout vzdálenost ani určit směr. Když hluk odezněl, opatrně natáhl ruku a šmátral po podlaze, aby zjistil, do čeho narazil. Jeho prsty o kus dál našly kbelík převržený na bok, který se stále ještě lehce koulel ze strany na stranu. Popadl ho za rukojeť, přitáhl si ho k sobě a zkoumal jeho okraj, nebyl dostatečně odvážný ani pošetilý, aby strčil ruku dovnitř. Jako varování by mu stačil už jen puch, jenž se z vnitřku linul. Lidské výkaly si nelze s ničím splést. Kočičí, kravské, psí ani prasečí exkrementy se jim ani v nejmenším nepodobaly. Bart se zamyslel, co to znamená. Na okraji kbelíku cítil cosi drsného, mohla to být jediné rez. Navenek byl suchý a nic se z něj nevyliklo. Takže ho v poslední době nikdo nepoužil. Přesto tam z nějakého důvodu byl.

„Je tady pro mě,“ zašeptal a s nelibostí zaznamenal, jak je ze všeho toho křiku ochraptělý. Když se předtím snažil křikem dovolat zjevně nepřítomných zachránců, ztratil pojem o čase. Bude mít štěstí, jestli bude moci za hodinu ještě vůbec mluvit.

Postavil kbelík zpátky na zem a zvážil svoje možnosti. Zbývaly mu dvě. Vsedě se krčit na místě a vyčkat. Někdo ho tam dopravil, ačkoliv neměl tušení jak. Jeho přítelkyně, jestli ji tak brzy vůbec mohl za přítelkyni označit, za ním přišla do restaurace, když mu končila směna, a Bart se ji chystal doprovodit zpátky domů a chvíli tam zůstat. Poté mu v paměti následovalo prázdno, ale nemohl se zde ocitnout náhodou. Ti, kdo ho tu uvěznili, se vrátí. Pokud by se na ně rozhodl jednoduše nečekat, mohl by se pokusit prozkoumat svoje okolí, zjistit, co tam má k dispozici, vyhodnotit situaci. To říkával jeho otec, když se z aktivní služby příležitostně přijel podívat domů. Bart se snažil sebrat veškerou genetickou kuráž, kterou by mohl mít vepsanou v DNA. Přišel však na to, že odvaha je mýtus.

Nakonec se nejlepší motivací ukázal být strach. Když bude dál čekat, bude na tom jenom hůř. Ani za nic nedokázal přijít na jediný důvod, proč by ho někdo chtěl unést. Možná si ho spletli s někým ze zámožné rodiny a mysleli si, že za něj získají výkupné. Možná se jednalo o nějakou podivnou teroristickou akci. A to byly ty lepší možnosti. Pravděpodobněji – mnohem pravděpodobněji – ho unesl nějaký zvrácený úchyl, který se ho chystá znásilnit a zabít. Nebude tu dál jen sedět a čekat.

Priměl se vstát a prošacoval si kapsy. O peněženku přišel, ne že by si byl namlouval, že ji bude stále mít. Jediné, co našel, byla fotka, kterou nosil všude s sebou a na níž byl jeho otec v uniformě a držel svého novorozeného syna v náručí. Na zadní stranu mu otec napsal nesmrtelná slova: „Barte, v životě od tebe někdy budu daleko, ale vždycky se k tobě vrátím. S láskou, táta xxx“ Chvilí fotografii svíral v ruce a potom si ji pečlivě zastrčil zpátky do kapsy. Na všem ostatním, co ztratil, mu tolik nesešlo, ale nedokázal snést představu, že by přišel i o ni. Rozpřáhl paže a konečky prstů nahmatl stěnu, snažil se prostor změřit. Čtyři stěny, obdélníkový tvar, možná 3,5 na 6 metrů. Potom vzal do ruky řetěz a po celé jeho délce se dobral tam, kde uprostřed podlahy končil, přidělaný ke kovovému kroužku a zajištěný visacím zámkem. Ani tady se však žádná dvířka rozeznat nedala. Jak po čtyřech prozkoumával podlahu, narazil na pět dalších předmětů. Hrubou deku, která navlhle zaváněla potem. Zmuchlanou ji sevřel na hrudi, uklidňovalo ho to, a ještě ho trochu hřála. V rohu ležela ženská lodička s vysokým podpatkem, který byl zlomený a napůl z ní visel. Dále našel velkou nádobu s vodou, která byla podle vůně obstojně čerstvá. Krabice s jídlem – soudě podle čichu to byly sáčky brambůrků, sušenky a čokoláda – obsahovala samé nezdravé věci, nic čerstvého, ale pár týdnů ho to udrží naživu. Došlo mu, že má zůstat při životě, což potlačilo jeho bezprostřední paniku. Tahle cela, kde byl zavřený, byla jen úsekem jeho cesty, ne cílovou stanicí. Měl čas si vše rozmyslet a připravit se na to, co by mohlo následovat. Když

se nakonec postavil, vrazil do něčeho, co viselo na řetězu ze zdi a po nárazu se to s vrzáním houpalo sem a tam. Po hmatu zjistil, že to má šestihranný tvar a chladné sklo po stranách, a potom prsty našel kovový knoflík. Otočil jím.

Z lampy se rozlil sotva metrový poloměr světla. Bart si spokojeně oddechl. Je úžasné, jak taková jednoduchá věc může za náležitě děsivých okolností najednou znamenat víc než všechny peníze na světě. Barvy, které světlo vrhalo, byly kropenaté. U vršku staré žárovky to byla mdle žlutá, která ve středu přecházela v kalně růžovou a dole v hnědou. Bart k lampě přistoupil blíž a čekal, až si jeho oči na světlo zvyknou. Ta sklíčka nejsou barevná, uvědomil si. Ani to není žádná zvláštní žárovka.

Vnější strana sklíček byla pokropena červenými kapkami. Váhavě k nim zvedl prsty, chtěl si potvrdit svoje podezření, ale nechtěl to vědět. Skla lucerny byla potřísněna jemnými pramínky krve, která se dole hromadila. V různých vrstvách. V lehce odlišných odstínech. Byla to směsice velmi staré, zaschlé a rozpraskané krve, která vypadala jako glazura na antické váze, a novější, ztuhlé krve. Na prst se mu odlepila jediná kapka. Sražená, ale ještě ne úplně uschlá.

Bart se v tom malém kuželu světla svezl na zem jako herec v záři reflektoru uprostřed jeviště bez diváků, kteří by mohli docenit tu znamenitou tragédii, jež se tu odehrává. Přetáhl si deku přes ramena a dumal, jak dlouho mu to světlo vydrží a jak dlouho vydrží on sám, než vyhasne.

KAPITOLA

DRUHÁ

Elenuta vzala nohy na ramena.

Sbíhala tři patra schodů k východu na ulici a doufala přitom, že se neotevrou žádné ze dveří, které mījela. Všechny ostatní byty byly stejně nebezpečné jako ten, z něhož právě unikla. Na sobě měla jen otřepané tílko s ramínkem za krk a elastickou minisukni, spodní prádlo i boty jí chyběly, ale přesto utíkala dolů, co jí nohy stačily, poslední tři schody přeskočila a modlila se, aby si nevymkla kotník. Musí běžet. Pro jistotu se ohlédla za sebe nahoru. Nikdo se za ní nehnal. Ještě ne. Ale bude jim trvat nanejvýš šedesát vteřin, než zjistí, že je pryč.

Ovládla se, aby se nevyhrnula na ulici jako velká voda, až by za ní práskly dveře, místo toho postupovala opatrně a ven na noční vzduch vyklouzla ve vši tichosti. Ve čtvrti Dumbryden Gardens se nevyznala, byť tam už měsíc bydlela. Není se čemu divit, když neměla dovoleno vycházet z bytu. Kvůli fošnám přibitým na vnitřní straně oken terén ani nemohla obhlédnout svrchu. Nejdřív jí nebylo jasné, proč to u policie nevzbudilo podezření. Okna zabeďněná zevnitř nebývají ukazatelem legální činnosti. Vysvětlila jí to až jedna z žen, která tam byla držena nejdéle.

„Zvenku to vypadá úplně normálně. V těch oknech jsou dětský záclonky, květovaný závěsy a takový ty pitominky jako princezny, duhy a srdíčka. Ty fošny jsou až za nima.“ O týden později žena zmizela a už se nevrátila. Ani jedna z nich o tom nic nevěděla. Kolovaly mezi nimi různé hypotézy a děsivé spekulace, ale nic jistého, s výjimkou jediné věci, která Elenutu dohnala až sem. Nejrozšířenějším názorem bylo,

že to nějaký její klient přehnal a zabil ji. Nebo se třeba něčím nakazila a pro další sexuální vykořisťování nebyla použitelná. Finlay si dával záležet na tom, aby holky zůstaly čisté – ne kvůli nim, ale aby se k nim zákazníci vraceli. Což by těžko dělali, kdyby jejich ptáci začali připomínat kořenovou zeleninu a tekli by jim z nich hnis. Třeba utekla, zašeptala jedna z nich. Kolovala mezi nimi zvěst o tom, že si do lemu jedné své sukně měla zašít klíč. Proto Elenuta požádala o jakékoliv oblečení, které by někde v domě přebývalo. Zdůvodnila to tím, že se její kousky už nedají nosit, což ani nebyla velká nadsázka. Finlaymu to pěkně zvedlo mandle. Jako jedna z nejnovějších členek jeho „týmu“, jak jim Finlay posměšně říkal, byla Elenuta mezi zákazníky populární a vydělávala víc než všechny ostatní. Oblečení jí jednoho dne přistálo u nohou, když měla zrovna pauzu na sprchu. Klíč byl narvaný do rozpáraného lemu jedněch šortek. Potom musela vyčíhat chvíli, kdy nikdo nehlídal dveře na chodbu. Takle potíž se nečekaně a bizarně vyřešila, když dovnitř vešel muž s objemným balíkem zabaleným v novinách, který voněl po rozehráté čokoládě, a zahulákal: „Podte na smažený marsky, vy huby nenažraný!“ Elenuta bez rozmyšlení popadla klíč a vyrazila.

Odted' ale už žádný plán neměla. Mohla se jen řídit svými instinkty. Zahnula doleva a uháněla uličkou mezi činžákem, z něhož právě vyšla, a druhým, který stál v pravém úhlu od něj. Nejdříve se od nich dostatečně vzdal a potom si rozmyslíš, co dál, řekla si. Několik pouličních lamp bylo rozbitých. Někdy během dne slyšela, jak venku házejí kameny, a občas tam propukl vítězoslavný pokřik, když někdo zasáhl cíl. Tma ji sice chránila, ale zároveň jí únik ztěžovala. Její pronásledovatelé oblast dobře znali. Jednu stranu uličky tvořila zadní stěna dalšího činžáku, druhou lemovaly řadové domky. Nikde neviděla hlavní silnici, v níž vkládala svoje naděje. Kdyby si stopla nějaké auto, dostala by se odtud nejrychleji, a ne že by se musela bát znásilnění. Ne když jí jenom dneska přivedli do pokoje dvanáct chlapů. Podle chování se totiž udělovaly odměny a tresty. Pokud jste se chtěli najíst, udělali

jste, co se po vás chtělo, bez odmlouvání. Pokud jste nechtěli skončit surově zbití, udělali jste, co se po vás chtělo. Pokud jste nechtěli, aby vám proti vaší vůli píchli heroin, udělali jste, co po vás každý z chlapů chtěl, bez naříkání a bez slz. Ledaže vás chtěli vidět brečet. Takových za ní chodilo celkem dost.

Nebyla si jistá, kolik je hodin, ale už muselo být po druhé ranní. V tu dobu totiž příliv zákazníků začínal opadat. V domech svítilo jen pár oken. Zastavila se, aby popadla dech – naposledy ušla víc než pár kroků před několika týdny – a zvážila svoje možnosti: postavit se doprostřed zástavby a začít ječet jako na lesy, aby přitáhla co nejvíce pozornosti a odradila svoje pronásledovatele od toho, aby se k ní přiblížili, nebo běžet ode dveří ke dveřím a doufat, že jí nějaká dobrá duše otevře, okamžitě jí uvěří, když bude líčit, co se jí stalo, a ochrání ji, dokud nepřijede policie.

Prásknutí dveří, zaklení a následný výkřik jí pomohly se rozhodnout. Potřebovala víc času. Kdyby ji uviděli, ve vteřině by ji měli v hrsti. Přední dveře byly příliš riskantní. Skrčila se a zamířila dozadu za řadové domky, přičemž si uvědomovala, že by v zahradách mohli být psi, ale mávla nad tím rukou. Od chvíle, kdy ji unesli z rodného Rumunska, už zažila rdoušení, byla bita, zdrogovali ji a ublížili jí způsoby, které si předtím ani nedokázala představit. Dostat se do potyčky s bullmastifem z jejího pohledu vypadalo jako slušné východisko. Kdyby začali štěkat, prozradí ji. Neměla ale na výběr, musela to risknout.

Bolelo ji celé tělo. Adrenalin, který se jí v těle při útěku vyplavil, už dlouho účinkovat nebude. Začala ji přemáhat únava, zčásti následkem čiré hrůzy a zčásti proto, že jí omezovali přiděly jídla, aby ji oslabili. Povedlo se. Přes první plot se dostala ještě celkem snadno, i když si o pletivo poškrábala vnitřní stranu nohy. Co na tom. Bylo to jen další zranění z mnoha.

Vedlejší zahrada byla obehnaná vyššími dřevěnými plaňkami. Toužebně se zadívala na zadní vchod domu a uvažovala, jestli si může

dovolit přestat utíkat a snažit se někoho vzbudit. Háček tkvěl v tom, že u zadních dveří nebyly zvonky. Musela by na ně klepat a volat, aby je vyburcovala ze spánku. Sebrala zbytek sil. Raději bude obezřetná a ujistí se, že je v bezpečí, než o sobě dá vědět. Zdálo se jí rozumnější nechat za sebou alespoň čtyři domy, než začne bušit na dveře. Vylezla na zahradní kolečko, poté na gril a z něj se dostala přes vysoký plot, ale pak si špatně přehmátla a spadla na zem, kde se praštila do žeber o nějaké nářadí. Přesto nevykřikla. Ten zvuk z velké části pohltilo bahno a mokrá tráva, v níž přistála, ale přece jen se při jejím dopadu na zem ozvalo tupé žuchnutí. V tichosti snášet bolest se naučila nedávno, dostala v tom pořádnou lekci. Teď se jí dost vyplatila. Motala se jí hlava a měla pocit, že bude každou chvíli zvracet, ale zůstala ležet a chvíli se neopovažovala pohnout.

Nahoře v okně se rozsvítilo, což přitáhlo její pozornost a nepochybně i pozornost jejích pronásledovatelů, kteří teď věděli, kde je. Takže teď, nebo nikdy. Byla teprve u druhého domu, ale muselo to stačit. Doufala, že tam bydlí žena, dejme tomu padesátnice, tedy dostatečně vyzrálá na to, aby poznala, když se ocitne tváří v tvář zoufalství, slitovala se nad ní a pomohla jí. Nesmí to být rodina s malými dětmi. Ti by ji při čekání na policii domů vzít nechtěli. Nikdo se zdravým rozumem by nechtěl mít v domě, kde jsou batolata, někoho tak zbitého a špinavého. Překulila se na břicho a zvedla se ze země. Věděla, že vypadá otřesně. V bytě nebyla žádná zrcadla, hlavně protože by bylo nanejvýš snadné je rozbít a získat zbraň. Navíc to mělo tu přidanou hodnotu, že ženy nevěděly, jak příšerně vypadají, byť si to dokázaly dost dobře představit.

Elenuta začala bušit do zadních dveří, jednu ruku sevřenou v pěst a druhou ovinutou kolem ní, přičemž do dveří současně i kopala. Majitel či majitelka už byli vzhůru. Jen tu osobu musela dostat dolů.

„Prosím!“ volala. „Pomoc! Potřebuju pomoc! Volat policii! Jsem unesená!“ Angličtinu měla dobrou, i když ne bezchybnou. Dokázala se ale domluvit, což stačilo.

Vysunulo se okno v patře vedlejšího domu. „Zavřeš už hubu, šlapko zasraná?“

„Pomoc,“ zaječela. Okno se s třísknutím zavřelo.

„Je někde vzadu,“ zařval mužský hlas. „Vazoune, vlez tam a zavři ji klapačku.“

Blížili se. Poslední šance.

„Kerej dům to je?“ houknul jiný muž.

„Druhej, řek bych...“

Nevrátím se tam. Ani za nic se tam nevrátím.

„Pomozte mi někdo! Prosím!“ zavřeštěla. „Volejte policii! Policii! Pomoc!“

Sehnula se, z pěšiny sebrala velkou kamennou žabu, odvrátila hlavu, aby si chránila obličej před střepy, a mrštila žabou do skleněné tabulky v zadních dveřích. Sklo se okamžitě roztránilo a místnost za dveřmi, již byla kuchyň, se náhle zalila světlem. Na vrcholu dřevěných planěk plotu se objevila mužská ruka a následně noha.

Dveře se otevřely. „Pocem!“ zasyčel nějaký muž, chňapl ji za ruku a prudkým pohybem s ní škubl dovnitř. Dveře za ní zase zavřel, zrovna když do bláta dopadla bagančata.

„Prosím, musíš zavolat policii,“ vysvětlovala mu Elenuta. „Oni mě zas zavrou.“

„Neboj se,“ řekl jí. „Vím všechno. Finlayi, tohles hledal?“

Ve dveřích kuchyně se objevil Finlay Wilson. Měřil 162 centimetrů, byl kost a kůže a měl maličkaté oči posazené daleko od sebe, takže vypadal víc jako plaz než člověk.

„Jo, to je moje kurva,“ zašklebil se. Většina zubů mu chyběla a ty zbývající získaly žlutý odstín, jaký se obvykle vidí jen v psích zvrátích. „Seš borec, Gene. Tak my už pudem.“

Elenuta se z Finlaye podívala na muže, kterého považovala za svého zachránce, a pokračovala k obrovskému člověku – patrně tomu Vazounovi –, jenž stál venku u zadních dveří a hlídal, aby neuprchla na zahradu. Takže žádný útěk, žádná policejní záchrana, žádný návrat

domů k rodině. Patří jí to, když jim skočila na tak starý trik. Příslib lepší práce, lichotky, víc peněz. Stačilo projít pohovorem. Následovala korba nákladáku, roubík v ústech, provazy kolem kotníků a zápěstí. Takhle strávila na cestě celé dny, ještě s několika dalšími ženami se tísnila v dřevěné kleci uprostřed návěsu plného krav. Nesešlo na tom, jak velký povyk se snažily dělat. Neměly naději, že by je někdo slyšel. Odtamtud se přesunuly do kontejneru s jakousi výstelkou, v němž byly přepraveny na loď. Z nedostatku vody byly všechny dehydrované. V jednu chvíli se vzdala naděje, že přežijí. Když dopluly k pevnině, začala litovat, že nezemřely. Dala tomu všechno. Další šanci uniknout nedostane. Zbylo jí jediné východisko.

Skočila vpřed, ze stojanu vedle dřezu popadla nůž a vrhla se do protilehlého rohu místnosti, kde si nůž přitiskla ke krku.

„To rači umřu,“ vyhrkla a ruka se jí třásla tolik, že jí čepel na kůži zanechávala klikatý šrám.

„Fakt jo?“ podotkl Finlay, udělal krok dopředu a cukaly mu přitom koutky. „To je možný. Ale co si bez tebe počne ta tvoje malá kámoška? Blíží se totiž jedna spešl akce, na kerou jsem tě měl vyhlídnutou. Jenže když teď uděláš pitomost a zkurvíš mi plány, budu muset to volný místo zaplnit.“ Přistoupil k ní ještě blíž. „Jak se to jmenuje? Jo, už vim, Anika. Bylo dojemný, jak ses vo ni minulej tejden starala, když měla narozky. Sladkejš šestnáct. Normálně takle mladý holky do závodu neposílám, ale jestli mě nasereš, tak udělám výjimku.“

Elenuta sklopila nůž. Nepotřebovala o tom vůbec přemýšlet. Finlay za poslední měsíc nejednou dokázal, že nikdy o ničem nežertuje. Ať už ten závod, o kterém mluvil, vypadal jakkoliv, Anika by ho nepřezila. Byl zázrak, že vůbec přežila ten převoz přes Evropu, a s každým dalším mužem, kterého jí poslali do pokoje, se čím dál víc uzavírala do sebe.

To není tvůj problém, zašeptal jí v uchu vtíravý hlásek. Skonči to. Takhle je to lepší. Ale to ona udělat nemohla. Anika jí připomínala její mladší sestru. V té ohavné kleci ve čtvrtém patře činžáku, kde

i všechny ostatní byty podle všeho patřily Finleymu a jeho kumpánům, mohla být klidně jako maličkatý ptáček lapená její sestřička.

„Rozumná holka,“ zašeptal Finlay, vzal jí nůž z ruky, která se mu nijak nevzpírala, a pevně ji chytl za paži, aby ji vyvedl z domu.

„Fine... kámo... to nedostanu ani jednu kuřbu zadara, když jsem vám brnkнул, že je u mě na zahradě? A to mi navíc rozmlátila vokno,“ stěžoval si Gene.

„Máš ruku, ta ti bude muset stačit. My tady s touhle kácou teď musíme něco vyřídit.“

Finlay ji vlekl k předním dveřím.

„A to mám to rozbité vokno zacálovat já? Ty zmrde jeden. Takhle se mi vodvděčíš? Měl bych na tebe zavolat poliše, vole, a uvidíme, jak se ti to bude líbit. Ke všem se tady chováš jak k póvlu a myslíš si vo sobě kdovíco.“

Elenuta si všimla, jak Finlay krátce kývl na muže, který hlídal zadní vchod a který teď skrz rozbité sklo natáhl ruku.

„Tak já se tě teda nebojim, abys věděl. Měl by sis to mlčení u nás začít platit. Nebo sis fakt myslel, že vo tom podniku, co provozuješ nahoře v ulici, nikdo ani necekne?“ pokračoval Gene, který vůbec netušil, co se mu děje za zády.

Ozval se jediný výstřel, ale bylo to spíš tlumené zasvištění než ostrá rána. Hlasitěji bylo slyšet, až když vystříkla krev a po zdi se rozprskly úlomky kostí.

Elenuta zírala na krveprolití a smířila se s tím, co už věděla, ačkoli se její tvrdohlavý mozek stále snažil vidět světlo na konci tunelu. V kontejneru na té lodi nechala botu. Byl to jeden z jejích nejlepších párů, lodičky, které si vzala na pracovní pohovor, od něhož si slibovala, že jí změní život, a na její rodinu se konečně usměje štěstí. S tou lodičkou se vzdala i veškeré naděje a víry v lidskost. Na každý pád, na němž záleželo, už stejně byla po smrti. Finlay ji odvedl přes střepy skla zadními dveřmi do zahrady. Ani necítila, když si jeden úlomek vrazila do paty.

KAPITOLA

TŘETÍ

Kdyby měl Malcolm Reilly oční bulvy stále v důlcích, koukal by do stropu márnice. Inspektor Luc Callanach nikdy neměl potíž dívat se mrtvolám do tváře, ale u tohoto mladého muže to bylo jiné. Na obličejí bez očí bylo něco děsivého, nelidského. A nechyběly mu jen oči.

„Oči, srdce, játra, plíce, slinivka...,“ vypočítával francouzský soudní lékař, „žlučník, ledviny a varlata.“

„Ale penis má?“ zeptal se Jean-Paul. Jako agent Interpolu řídící vyšetřování v součinnosti s francouzskou policií tam tomu šéfoval on.

Callanach s tím neměl problém. Byl ve Francii jen dočasně jako skotská spojka u Interpolu, alespoň tak mu to před třemi měsíci po příjezdu podali. Po téměř dvou letech ve Skotsku byl přivyklejší angličtině než francouzštině, a tak mu v hlavě neustále zbytečně běžel bizarní překlad z jednoho jazyka do druhého. Uplynulých dvanáct týdnů zasvětil pátrání po překupnících, kteří obchodují s lidmi a údajně převážejí ženy z východní Evropy na Západ a ze Španělska a Portugalska do Dánska a Skotska. Nyní bylo na sídlišti ve Flandres na severovýchod od centra Paříže nalezeno tělo skotského občana, a bylo proto logické, aby se k němu dostavil. Místní policie nahlásila objev těla. Ve skutečnosti z něj však zbyla pouze skořápka.

„Podívejte se sami,“ řekl jim soudní lékař a odhrnul z těla prostěradlo. Trup byl jednou obrovskou zející ránou, jeden řez vedl od hrudní kosti k rozkroku a pod hrudním košem jej křížil druhý.

„Takhle jste ho neotevřel vy?“ ujistil se Callanach.

„Nemusel jsem. Ať už ho rozřezal kdokoli, neobtěžoval se ho zašít. Takto ho našli. Řezy byly nicméně provedené skalpelem a dost pečlivě. Sahaly dostatečně hluboko, aby otevřely břišní dutinu, ale nepoškodily vnitřnosti. Odhaduji, že ty chybějící orgány byly odstraněny čistě. Technicky řečeno tam nenapáchali žádné jiné škody. Zjevně se v tom vyznají.“

„Takže myslíte, že hledáme doktora?“ zeptal se Jean-Paul.

„Nerad bych urazil svoji profesi tím, že bych maniaka, který zabil tohoto mladíka, nazval lékařem, ale určitě je to někdo se zdravotním vzděláním, to ano.“

„Takže všechny orgány byly odebrány najednou?“ vyjasnil si Jean-Paul.

„Řekl bych, že ano.“

„Co dalšího nám můžete k jeho smrti říct?“ ozval se Callanach a porizoval si přitom fotky, které neměl nejmenší chuť vytisknout, vylepit na zeď na policejní stanici a každý den na ně několik hodin koukat. Většina lidí nechápala, že ty fotografie nevisí na zdi vyšetřovací místnosti jen jako důkazní materiál. Měly také zaručit, aby tým na případu pracoval každou volnou minutu, a mohl je tak zase co nejdříve sundat.

„Žaludek měl z poloviny plný. Váhouv patřil k průměru. Kůži měl čistou. Kromě těch odstraněných očí – což proběhlo také operativně – nejsou na obličeji žádné šrámy ani podlitiny a žádné jsem nenašel ani na těle, tedy kromě starého zhmoždění kloubů na prstech. Jeden kotník má trochu ošoupaný, což nasvědčuje tomu, že byl nějakou dobu připoutaný, ale něčím měkkým. Těžko určit příčinu smrti bez ohledání hlavních orgánů, ale nenalezl jsem žádné jiné dostatečně závažné zranění, ze kterého bych mohl usoudit, že tenhle mladý muž zemřel následkem něčeho jiného než této operace.“

„Vzhledem k pokusu zbavit se těla asi můžeme vyloučit jakoukoliv legální orgánovou transplantaci,“ poznamenal Jean-Paul.

„To mi přijde jako rozumná domněnka,“ souhlasil s ním soudní lékař. „Nemá žádné poškození mozku ani nevykazuje známky

chronického onemocnění, ale závěry, které můžu učinit, jsou značně omezené. Velmi povrchně se zdá, že jinak byl zdravý.“

„Někdo se o něj staral,“ řekl Callanach. „Chtěli ho mít v dobré kondici.“

„Ty orgány musely být určené k transplantaci,“ pokračoval Jean-Paul. „Až na ta varlata, samozřejmě.“

„Ne, i ta se dají transplantovat,“ namítl soudní lékař. „Není to běžné, ale jde to.“

„Interpol pomohl před dvěma lety zlikvidovat mezinárodní operaci podobného ražení. Většina členů té sítě je dneska zavraždená, ale pár jich samozřejmě uniklo, zvláště těch, co tu operaci organizovali. Znova ten případ projdeme. Mohlo by nám to napovědět, kde začít.“ Jean-Paul začal něco psát na telefonu a Callanach mezitím přistoupil blíž k tělu, aby se mohl zblízka podívat dovnitř.

„Jak nejdéle vydrží orgány mimo tělo, než musí být nezbytně nutně transplantovány příjemci?“ zeptal se Callanach.

„To záleží na konkrétním orgánu,“ odpověděl soudní lékař. „Ledviny obvykle nanejvýš třicet hodin, játra či slinivka dvanáct, plíce ne více než šest. Díky nejnovějšímu vývoji skladovacích boxů dnes dokážeme mimo tělo udržet srdce bijící až dvanáct hodin, ale to za předpokladu, že máme k dispozici tu nejšpičkovější technologii.“

„Což není problém, když na to někdo ty peníze dá,“ podotkl Jean-Paul.

„Ale pravděpodobnost, že budou mít všechny ty příjemce připravené ve stejnou dobu – nanejvýš v průběhu dne a půl. To mi přijde...,“ uvažoval Callanach a zachmuřeně zíral do poloprázdného trupu, „upřímně dost těžké, když mluvíme o ilegální transplantaci.“

„Ani ne, nemáš ponětí, na jak profesionální úrovni to funguje,“ odvětil Jean-Paul. „Provozují plně zařízené kliniky, které vypadají naprosto legálně. Vezmou tam dárce, příjemce mají připravené. Pro většinu z nich to představuje poslední šanci. Na oficiální čekací listině jsou příliš nízko, než aby měli reálnou šanci na získání dárce normální

cestou, nebo se nehodí kvůli svému životnímu stylu či genetice. Ti lidé vyzkoušejí doslova cokoliv, pokud na to tedy mají peníze. Čím zoufalejší pacient, tím méně otázek jim klade. Většina má nějaké po-
nětí, že je to trestné, ale pokud mají na výběr mezi tím a smrtí, tak je
pomyšlení na basu neodradí.“

„Jestli je to ale tak dobře financované a profesionální, tak by měli
být schopni odstranit tělo nějak lépe, než že ho pohodí na ulici,“ ar-
gumentoval Callanach.

„Ne na ulici. Na staveništi. Možná ho chtěli zabetonovat, ale někdo
je vyrušil.“ Jean-Paul si stáhl rukavice a odstoupil přitom od těla. „Tu
špinavou práci nedělají oni sami. Na tu mají najaté gaunery. Pravdě-
podobně jim zaplatili, aby se těla bezpečně zbavili, ale buď to ti uklí-
zeči odflákli, nebo si mysleli, že je někdo sleduje a vyklopili ho hned,
jak mohli.“

„To ale nevysvětluje, co tady dělá dvacetiletý kluk ze Skotska. Bylo by
rychlejší a méně riskantní unést někoho odsud,“ pokračoval Callanach.

„Možná byl ideálním dárce pro jednoho konkrétního pacienta,
a aby ospravedlnili to, že ho sem dovezli, rozhodli se mu vzít i všech-
no ostatní, co bylo použitelné,“ uvažoval soudní lékař. „Měli byste od
skotských kolegů získat všechny jeho lékařské záznamy a osobní úda-
je. Cokoliv, co z něj mohlo udělat terč.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Callanach a moc dobře si uvědomoval, co
to znamená – že se bude muset spojit s šéfinspektorkou Avou Turne-
rovou. Toužil po tom a zároveň se mu do toho nechtělo. S Avou už
pár let kroužili kolem možnosti partnerského vztahu. A když už se
konečně zdálo, že se odhodlají být spolu, pěkně to celé zpackal a Ava
mu přestala věřit. Od té doby spolu téměř nepromluvili. Teď se tele-
fonátu nemohl vyhnout. Mezinárodní únos a úmrtí za těchto okol-
ností znamenalo, že Ava bude chtít zajet za rodinou oběti osobně.

„Jdeš?“ promluvil na něj Jean-Paul ode dveří.

Callanach si ani nevšiml, že kolega přešel na druhou stranu míst-
nosti. „Jasně,“ odpověděl, naposledy se zadíval na neúplnou tvář

Malcolma Reillyho a přitom zachytil v závanu klimatizace jakousi vůni. „Cítíte to?“ zeptal se soudního lékaře.

Oba se nahnuli nad tělo a zhluboka se přitom nadechovali. Nejprve ucítili plyny – síru a hnilobu – s kovovou pronikavostí zaschlé krve, ale poté se ve vůni projevil cosi zemitějšího, oříškového, s kořeněným nádechem.

„Všechno, co cítím nad rámec běžného, je latex a z toho my rukavice nemáme,“ promluvil soudní lékař. „Souhlasím, že je tady něco nezvyklého.“

Callanach začal očichávat Malcolmův obličej, až se dostal k temenu hlavy, a přiblížil nos k vlasům, co nejvíce si troufl, aniž by riskoval, že je kontaminuje. „Tady je to nejsilnější,“ řekl.

Soudní lékař se posunul na jeho místo a hluboce vdechl. „Nejsem si jistý, co to je. Znovu odeberu z těch vlasů vzorek, jestli se nám nepodaří najít nějaké chemikálie.“

„Můžete to tělo zavřít do vzduchotěsného obalu, abychom o ten zápach nepřišli, a my sem zavoláme odborníka, abychom zkusili, jestli nám nedokáže říct, co v tom zachytí?“ požádal ho Callanach.

„Beze všeho. Skvělý postřeh mimochodem. Zpravidla během pitvy dbám na to, abych dával pozor na čichové vjemy, ale tohle mi uteklo. Můžete sem toho odborníka dostat do čtyřiaadvaceti hodin? Když to necháme déle, ten zápach začne slábnout.“

Callanach se podíval na Jeana-Paula, protože rozhodnutí nechával na něm. Pro Interpol už nepracoval, a neměl tak nárok vznášet jakékoliv požadavky. Všechno, co potřeboval, muselo být posouzeno a schváleno někým jiným. Jean-Paul přikývl a podíval se na hodinky.

„Měli bychom jít,“ prohlásil.

Callanach se rozloučil se soudním lékařem a následoval Jeana-Paula k autu. Držel se pár kroků za ním, ačkoliv se znali velmi dobře, kdysi dávno to byl jeho nejbližší přítel jak v práci, tak mimo ni. Společně toho spoustu nacestovali, mnohokrát se spolu opili a propařili celou noc. Právě Jean-Paul mu také neúmyslně domluvil

rande se ženou, která Callanacha následně falešně nařkla ze znásilnění. To mu naprosto zničilo pověst i kariéru u Interpolu – bez ohledu na to, že se případ nikdy ani nedostal před soud –, a tak Francii opustil a začal nový život v rodné zemi svého otce, ve Skotsku. Jean-Paul mu zmizel ze života, když ho Callanach potřeboval nejvíc, aby na něm náhodou také neulpěl škraloup potenciální viny, kdyby mu zůstal po boku. Od Callanachova odjezdu z Francie spolu mluvili pouze jednou kvůli případu a zmožili se na zdvořilou profesionalitu, ale nic víc, protože mezi nimi zela nepřeklenutá propast.

„Koukám, že jsi pořád třída, Lucu,“ zadrmolil Jean-Paul, když sedal za volant svého starého maserati – zdědil ho po otci, vzpomněl si Callanach. Jean-Paul s ním vždy spolehlivě přitáhl dámskou pozornost. Tedy alespoň pozornost určitého typu žen. Callanach to nemyslel nijak kriticky. On sám před třicítkou přistupoval takřka ke všemu, jako kdyby to bylo na jedno použití. Ženy se mu objevovaly v životě a mizely z něj jako přílivové a odlivové vlny. Nyní měl zcela opačný přístup. Každé jeho rozhodnutí bylo uvážlivé a opatrné a stal se expertem přes následky.

„Jen jsem měl kliku,“ odvětil, z pouzdra v kapse vytáhl gauloisku a potáhl z ní, aniž ji zapálil, na jazyku přitom ucítil chuť táboráků, západů slunce a tisíce různých druhů červených vín. Neměl ani v úmyslu si cigaretu zapálit. Kouření, jako spoustu jiných potěšení, si v současnosti odříkal. Přesun z Francie do Skotska pro něj byl podnětem k řadě životních změn. To, že přestal kouřit, bylo pro okolí nejzjevnější. Ve volném čase také nepil tolik vína a trávil více času v posilovně. Skutečnou fyzickou změnou po nařčení ze znásilnění však bylo to, že od té doby trpěl posttraumatickou impotencí. A s tou se vyrovnat pro něj bylo mnohem těžší.

„U tebe to nikdy nebylo o klíce,“ namítl Jean-Paul a prudce vyrazil od obrubníku. „Vždycky jsi byl ve správnou chvíli na správném místě. Vždycky jsi zaslechl přesně to, co jsme potřebovali, aby nám

to všechno do sebe zapadlo. Často jsem si říkal, jestli ses ve Skotsku nezměnil. Evidentně ne.“

Callanach zíral na tvář svého někdejšího nejlepšího přítele, který se díval před sebe na vozovku. Poklesla mu brada a ve špinavě blondatých vlasech mu předčasně prosvítaly šediny. Co se neviděli, Jean-Paul značně zestárl a náběh na čtyřicítka byl na něm nemilosrdně vidět.

„Nezačínej s tím prosím,“ pronesl Callanach.

„S čím?“ zasmál se Jean-Paul. „S upřímností? To se už nemůžeme normálně bavit? Co ses vrátil k Interpolu, řekl jsi mi sotva půl slova. To máme dělat, že se neznáme – samé zdvořilosti a prázdné kecy? Na to kašlu.“

„Co přesně tě štve, Jeane-Paule?“ zjišťoval Callanach, stáhl okénko a nechal si paži vyhřívát na slunci, jehož paprsky neměly velkou sílu.

Jean-Paul se opět zachechtal, ale z jeho tváře bylo vidět, že ten smích má hořkou pachutí. „Ty si myslíš, že jsem nakrknutý já? Proboha, Lucu, odpustíš mi to někdy? Astrid Bordeová je po smrti. Viděl jsi ji umřít. Víím, že chvíli bylo všechno na hovno, ale ženská, co tě z toho nařkla, je pryč. Musíš to nechat být a jít dál“

„To už jsem udělal,“ pronesl Callanach tiše.

„To kurva těžko. Víš co? Jo, podělal jsem to. Nevěděl jsem, co dělat, když tě Astrid obvinila, ale omluvil jsem se ti. To si myslíš, že i po těch letech pořád nelituju toho, co se stalo?“

„Heleď, Astrid Bordeová to nahrála na všechny, na mě, na tebe i na moji matku. Byla chytrá, prohnaná, to, jak to na mě navlékla, bylo drtivě přesvědčivé. Jestli jsem měl vztek, že ses na mě vykašlal? To si piš, že jo, a dlouho. Ale odstup člověku prospěje. Kdyby sis vyšel s nějakou ženou a ta se potom ukázala s modřinami, škrábanci a vnitřním zraněním, do háje, a předtím bys mi lhal o tom, jak to rande proběhlo, tak bych se zachoval stejně jako ty. Věřit obětem je důležité, i když je obviněným někdo z přátel. Udělal jsi to, co bylo správné. Nejsem na tebe naštvaný. Jen už toho mám plné zuby, nemám chuť na to dál vzpomínat – a nechci, aby mi to pořád něco připomínalo. Proto jsem

odešel z Lyonu a Interpolu. Teď tady jsem služebně, dostal jsem to příkazem, nepřišel jsem z vlastní vůle. Nesnažím se tě potrestat. Prostě tu jen nechci být.“

„Takže co... prostě ses nad to všechno povzneseš?“ Jean-Paul dupl na brzdu a strhl auto k chodníku. „Rozhodl ses mi odpustit? Takže asi čekáš, že ti za to poděkuju. Bože, ty seš fakt k neuvěření. Posereš vůbec někdy něco? Asi deset minut potom, co ses vrátil, už po tobě jela každá ženská v Interpolu. Víš, že si na netu našly tvoje fotky z dob, kdy jsi dělal modela? A to falešné obvinění z tebe udělalo ještě většího hrdinu. Po všem, čím sis prošel, ses vrátil ještě silnější a dvakrát tak velkodušný. Spíš vůbec, nebo jsi vážně nadčlověk?“

Callanach věděl, jak působí na ženy. Jeho vzhled byl jak prokletím, tak darem. Tmavé vlasy se mu kroutily, když je nechal narůst více jak pár centimetrů. Jakmile svou olivovou pokožku vystavil byt jen na chvilíčku slunečnímu svitu, začala se opalovat. Jeho úsměv dokázal ženy přesvědčit téměř k čemukoliv, co by po nich žádal. Ne že by od nich ale ještě něco chtěl.

„Co je s tebou, Jeane-Paule? Takovýhle jsi nebyval. Co se týče toho, s jakým chováním se v Interpolu setkávám, nezaznamenal jsem, že by si mě někdo nějak zvlášť všímal. Za těch pár let se tam spousta tváří změnila. Já se s nikým družit nehodlám, chci mít klid na práci. Nežádal jsem, abychom na tom dělali spolu.“

„Ne, nežádal. Ale já jsem se o vedení toho vyšetřování přihlásil, když jsem zjistil, že jako spojku se skotskou stranou pošlou tebe. Myslel jsem, že bychom to spolu mohli nějak urovnat, nechat minulost minulostí. Nevím, co jsem čekal, Lucu. Možná vztek, nějakou hořkost. Doufal jsem, že ti budu moct pomoci, aby ses tu zase rychle zabydlel...“

„Já se sem natrvalo nevrátím,“ odvětil Callanach. „Jsem tady jen na návštěvě.“

„Nejsi. Duchem jako bys tu vůbec nebyl. Já jsem tě znával líp než kdokoli jiný, ale tohohle chlapa před sebou vůbec nepoznávám. Jako

bys byl jen tělo bez duše. S nikým nemluvíš. Na poradách jsi zticha. Pracuješ, chodíš do fitka a pak mizíš někam, kde přespáváš. Jestli chceš všechny svoje staré kámoše potrestat, tak prosím, ale napadlo tě někdy, že nám to taky ublížilo?“

„Vám že to ublížilo? To má být vtip?“

„No jasně, jak jinak. Být nejlepším kámošem týpka, co je obviněný ze znásilnění a čeká na soud, bylo k popukání. Nikdo nevěděl, co mi říct. Půlka týmu se mnou přestala mluvit úplně. Astrid všem řekla, že jsem jí tě představil, a v jejím podání to znělo, jako bych to na ni celé nastražil. A tys zmizel. Odmítal jsi telefonáty, návštěvy...“

„Byl jsi potenciální svědek. Právník mi řekl, že se s tebou nemám za žádných okolností vidět.“

„Lucu, byl jsem tvůj nejlepší kámoš. Já jsem věděl, že jsi tu ženskou v žádném případě neznásilnil. Ale nikdy jsi mi nedal šanci ti to říct,“ zařval Jean-Paul.

„Máš pravdu. To se fakt omlouvám. Měl jsem být ohleduplnější, když jsem čelil vyhlídce na patnáct let za katrem a zbytek života s nálepkou sexuálního delikventa, který se živí brigádami, protože mu bouchla kariéra a nikdo ho nikde nastálo nezaměstná. Měl jsem toho na talíři celkem dost,“ pronesl Callanach tiše.

„A pořád se na to nedokážeš podívat z pohledu nikoho jiného než sebe, co?“

Callanach ho se založenýma rukama propichoval očima a jeden koutek úst se mu stočil nahoru, což vypadalo napůl jako úsměv a napůl jako úšklebek. „Tak teď už jsi mi řekl všechno, cos měl na srdci. Poslechl jsem si, jak jsi to vnímal ty. A nejsem nadčlověk, jen dělám svoji práci. Pokud jde o pozornost, kterou mi ženy věnují, tak myslím, že se o ni zajímáš o dost víc než já. Možná by ses měl zamyslet, proč asi. Vždycky jsi nesnášel, jak na mě reagovaly. Alespoň jsi to konečně přiznal. Ale já tu jsem kvůli práci a to je všechno. Chci najít vraha Malcolma Reillyho, uzavřít tenhle případ obchodování s lidmi a vrátit se domů. Bez dramatizování, bez konfliktů a amatérské

psychoterapie a – pokud by se snad přece jen někdo náhodou zajímal, jestli jsem svobodný a otevřený nějakému vztahu – moje odpověď zní ne. Jsem zadaný. Tak a teď už bychom měli jet, myslím, že jsme měli namířeno na místo činu.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

První, co šéfinspektorce Avě Turnerové přišlo na mysl, když se to ráno probudila, bylo, že sex se jeví jednodušší ve fázi očekávání než v té, která po něm následuje a v jejímž rámci se člověk musí vyrovnat s následky. Když zírala na ramena muže spícího vedle ní, neubránila se druhé myšlence – kde vůbec dokáže sehnat padnoucí košile. Vzbudil se, protáhl, ztěžka vzdychl a jednou rukou si prohrábl dlouhé vlasy, načež se překulil, aby jí s širokým úsměvem popřál dobré ráno.

„Že ještě nemusíme vstávat,“ pronesl. „Potřebuju tu s tebou zůstat ještě aspoň dvanáct hodin, než tě z té postele budu schopný pustit.“

„To je milé,“ řekla, posadila se a navlékla na sebe jeho odhozenou košili, dokud nenajde něco vhodnějšího. „Ale já musím vyrazit na stanici a takhle brzo ráno společnost moc nedávám, tak jestli bys mohl...“

„Vypadnout?“ dořekl inspektor Pax Graham. „Avo, oba jsme věděli, že to bude trochu složité, když jsme sem spolu včera večer přišli, tak to vezmeme zlehka. Nemám v nejmenším úmyslu ti to v práci ztěžovat. Nebo naschvál dělat potíže. Ani zdaleka. Já hlavně chci, aby to mezi námi fungovalo, jakkoliv ti to bude vyhovovat.“ Natáhl se, vzal ji za ruku a palcem jí jemně hladil dlaň.

Do prdele, zaklela v duchu. Do prdele, do prdele, do prdele. Je to ale nána blbá. Vyspat se s kolegou pod svým velením bylo stupidní samo o sobě, ale že si musela vybrat zrovna toho, kterému na ní zjevně upřímně záleží, tím si koledovala o průšvih katastrofálních rozměrů. A to ještě ani nenahlédla za oponu vlastních myšlenkových pochodů, aby přezkoumala, co ji k tomu vedlo.

„Tohle byla chyba,“ prohlásila jemně a snažila se na tváři udržet co nejneutrálnější výraz. „Moje chyba, ne tvoje. Moc se omlouvám. Kombinace volná a příliš mnoha piv – čímž nechci říct, že jsem potřebovala být opilá, abych se s tebou vyspala. Už je to pěkně dlouho, co jsem měla nějaký vztah, tak jsem se asi cítila trochu osaměle.“

Nebyla to pravda a ona to moc dobře věděla, ale lhát bylo snazší.

„Na to máš plné právo, cítit se osaměle.“ Posadil se a odhalil tak hrud, na niž by byl pyšný i profesionální zápasník MMA, nahnul se k ní a políbil ji nahé rameno. „To, že jsi šéfinspektorka, neznamená, že musíš svoje pocity potlačovat a zlehčovat. A navíc, když teď odejdu, nebudu tě moct oslnit svými sendviči se slaninou.“

„Můžeme ty sendviče nechat na jindy?“ požádala ho. „Ne že by nezněly dobře...“ Avinu vytáčkovou jednoaktovku ostře přerušilo zvonění jejího telefonu. Popadla ho a postavila se, přičemž si košili přitáhla k tělu, aby se celá zakryla, ale zároveň se za to sama na sebe zlobila. Neměla přece důvod, proč se v neúprosném denním světle stydět za svou nahotu. Volnou rukou otevřela zásuvku prádelníku a zalovila v ní, aby si vzala spodní prádlo a ponožky, a druhou rukou přijala hovor. „Turnerová.“

„Šéfinspektorko,“ ozval se seržant Tripp. „Bylo nalezeno tělo, střelná rána do hlavy. Mrtvý je běloch, odhadem šedesátník.“

„Kde?“ zeptala se a posadila se na okraj postele, aby si natáhla kalhotky, a přitom posunky naznačila Grahamovi, aby byl zticha.

„V Dumbryden Gardens, Wester Hailes. Technici už jsou na místě činu. Zastupující soudní lékař je na cestě, doktorka Lambertová je tenhle měsíc na přednáškové šňůře mimo Edinburgh. Strážníci už čtvrt uzavřeli. Můžete přijet? Zkoušel jsem totiž i inspektora Grahama, ale má dneska volno a nebere mobil.“

Ava obešla postel, zvedla Grahamovy džínsy, sáhla do nich pro jeho telefon a hodila ho vedle něj na postel.

„Zkuste ho znovu. Pravděpodobně spal. Je teprve...“ Podívala se na budík stojící na nočním stolku. „Bože, já zaspala, jak to, že už je půl deváté?“

Budu tam do půl hodiny. Řekněte inspektoru Grahamovi, ať tam za námi přijede, a ať zůstane místo činu zabezpečené. Ani za normálních okolností to tam není zrovna procházka růžovým sadem.“ Zavěsila. „Měl jsi vypnutý mobil. Zavolá ti Tripp. Musíme tam jet každý svým autem.“

„Můžeš mě po cestě vysadit u toho mého?“ požádal ji, vstal a obdivoval ji pohledem na celých 195 centimetrů svojí nahoty. Odvrátila pohled a zamyslela se, co by si mohla zvolit za náhradní profesi, až ji od kriminálky vyrazí.

Grahamovi se rozezvnil telefon. Hned nato začal vyzvánět i ten Avin. Zašla do koupelny, aby se vzájemně nerušili a volající nezaslechli mluvit kromě nich i toho druhého v pozadí.

„Ne, to je v pořádku. Nemám pro dnešek žádné plány, tak přijedu,“ říkal zrovna Graham, když za sebou zavírala dveře.

„Turnerová, prosím.“

„Avo, tady Luc.“

Otevřela ústa, aby promluvila, a zahlédla se v koupelnovém zrcadle, ponožky v jedné ruce, mobil v druhé, vlasy rozčuchané, pod očima rozmazaná řasenka, celkově nejvyzábější za poslední roky. Nebyl to zrovna lichotivý pohled. Jídelníček založený převážně na stresu a nespavosti by nikomu nedoporučila.

„Slyšíš mě?“ zeptal se Callanach.

„Ano... ano, slyším. Promiň, zrovna mám trochu naspěch.“ Na čele se jí najednou zaleskla vrstva potu.

„Mám zavolat později? Může to hodinku počkat. Kde jsi?“

Ava si odkašlala a snažila se do hlasu vlít trochu autoritativnosti. „Doma, ale zrovna jedu na místo činu. Povědej. Tripp už tam je, takže dvě minuty mám.“

„Ty jsi doma? Měl jsem dojem, že slyším Paxe Grahama...“ Callanach zněl vzdáleně, cize. Však to taky je – ve vzdálené, cizí zemi –, pomyslela si.

„Zastavil se pro mě cestou na místo činu,“ odvětila pohotově a bylo jí přitom nevolno, jako by ji nachytil při podvádění, což byl